

Интересенъ човѣкъ бѣше Тончо, ратая. Той бѣше много старъ за годинитѣ си, работѣше мудро, но постоянно. Отъ най-напредъ Жанката просто не можеше да го търпи, но сетне свикна и се примири. Ядосваше се той не защото бѣше мударъ, но защото виждаше, че тази мудностъ е присторена.

— Проклетъ народъ се извѣди, брей! — оплакваше се той. — Всѣки гледа да те излъже, да те подяде. . .

По едно време Жанката забрави постата, забрави жътваритѣ — очитѣ му бѣха вперени на изтокъ. И чакъ когато Желѣзко изкочи изъ лозята задъ шосето, зжбитѣ му свѣтнаха радостно.

— Азъ си знаехъ. . .

Желѣзко сѣдна до него, изтри потѣта отъ челото си, пи вода и чакъ тогазъ заговори:

— Свърши се. Нашиятъ адвокатинъ вика да заведемъ дѣло за обида. . . Сигурно, кай. . . ще имъ цапнемъ, кай, една присжда, та да те помнятъ до като сж живи. . .

— Остави, — махаше успокоително бащата. — Стига имъ и това. . .

— Абе азъ нѣма да я оставя тази работа. . . Ще имъ дамъ единъ сждъ, та да знаятъ кога сж се захващали съ мене. . .

— Вижъ, така може. . . Сждъ не ти трѣбва, щомъ сж те оправдали. . . Адвокатинътъ гледа да те оскуби повече. . .

— Той е нашъ партизанинъ, сговористъ.

— Нашъ, вашъ — паритѣ ще ти вземе. . . Вълци сж тѣ, зарежи ги. . . То . . . нали мина така. . . И Жанката завъртѣ дланъ. — Е, нѣщо ново отъ града?

— Нищо. Видѣхъ се съ Божковъ. . . дете бѣше народенъ представителъ. . . Много здраве